bigudiuri *sau*
Dragostea Olinettei
Singurătatea Marinettei *şi*
Incredibila Urioletta de mimi cornel hrănescu

Urioletta: *O bunică cu părul albastru*. *Vitalitatea unui copil de 7 ani*. *Când fragila – când eroină*. *În momentele cheie*, *bineînţeles*, *plânge*. *Sau ţipă*, *dacă o ajută mai mult*. *Altfel*, *cu un picior în groapă*… *Trece foarte uşor de la o stare la alta*.

Marinetta: *Tulbure*. *Aparent*, *o stană* de piatră. *Blocată între*: *să iubească sau să moară*. *Interior delicat*. *Prima şi singura oară în viaţa ei ţipă în această piesă*.

Olinetta: *Nevinovată*.

Postasul: *Un om fericit*.

Urioletta: (*Cu ochii mari*) Am văzut-o!

Marinetta: (*De departe*…) Ce-ai făcut?

Urioletta: Ţi-am spus că mă urmăreşte. De ani de zile. De data asta mi-a sărit în cale! N-am mai putut s-o evit.

Marinetta: (*interesata*) Cine?

Urioletta: Când să intru pe strada noastră, m-am pomenit cu ea la doi paşi. Eu calma, dar încordata ca un tanc, ea…

Marinetta: Ca un arc.

Urioletta: Şi eu cum am zis?

Marinetta: Ca un tanc.

Urioletta: Nu-i adevărat. Fii mai atentă.

Marinetta: Înseamnă că am înţeles eu greşit.

Urioletta: Cu siguranţă. Aşadar, faţă-n faţă. Eu calmă şi încordată… cum zici tuea neagră, uriaşă şi ameninţătoare. Ca un arc? (*ai zis*…) E o prostie. Ca un tanc, dragă. Cu şenile!

Marinetta: (*dumirita*) Despre doamna Piler vorbeşti?

Urioletta: Cine?

Marinetta: Tu. Ai zis neagră, uriaşă şi ameninţătoare?

Urioletta: Dacă aveam de gând să-ţi spun că m-am întâlnit cu doamna Piler îţi spuneam exact aşa: dragă, m-am întâlnit cu doamna

Piler. Ne-am părut şi gata. Scurt. Doamna Piler nu are nevoie de o introducere atât de lungă, nu crezi?

Marinetta: Ai o vânătaie sub ochiul stâng?

Urioletta: (*chiar mirată*) Nu.

marinetta: Ba da. Iar te-ai bătut? (*autoritarăin felul ei*…) Mamă, te-am rugat să încetezi cu luptele-astea. Am plătit destule amenzi. Ar fi timpul să te potoleşti.

Urioletta: (*aproape cu plânsu-n glas*) Să mă batjocorească şi eu să tac? Sau poate vrei să le mulţumesc frumos? Sunt cea mai rea de pe strada asta. Parcă n-ai fi sânge din sângele meu. Nu pot să înţeleg ce ai în capu' ăla!

Marinetta: Basme cu tine, mamă.

Urioletta: (*enervată*) Mă laşi să termin ce-am început? Te rog frumos! Ascultă până la capăt. E ceva de minim bun simţ. (*descrie ceva apocaliptic*…) Am încercat să merg în stânga, ca s-o evit. Ea după mine. În dreapta nici nu am mai apucat să mă-ntorc, ea era deja acolo. Mi-am luat inima-n dinţi şi m-am oprit s-o privesc. Brusc, m-au trecut toate sudorile. Am simţit cum cineva mă izbeşte cu putere din spate. Dumnezeu, am zis, dragul de el mi-arată calea… Mă împinge spre ea. Începusem deja să văd steluţe şi îngeraşi. Când mori vezi nişte lumini şi dai ochii peste cap.

Marinetta: Tu de unde ştii?

Urioletta: Uite, mai ştiu şi eu câte ceva. Am început să înghit în sec şi să regret că nu-mi luasem la revedere de la voi când am plecat.

Marineta: Ba da. M-am şi mirat de ce mă pupi şi mă îmbrăţişezi aşa cu foc.

Urioletta: Eu?

Marinetta: Tu.

Urioletta: Azi dimineaţă? A, mi-am amintit. Am visat ceva îngrozitor azi-noapte. Iar când te-am văzut, m-am bucurat că nu a fost decât un vis.

Marinetta: Ce-ai visat?

Urioletta: Îţi strângeai lucrurile de prin casă. (*din nou cu plânsu-n glas*) Te mutai.

Marinetta: Şi ce era rău în asta?

Urioletta: Pentru mine era rău. Te măritai.

Marinetta: Şi?

Urioletta: Te măritai cu un bărbat, dragă.

Marinetta: Tot nu înţeleg.

Urioletta: Eu rămâneam singură. Plecai cu el, habar n-am unde.

Marinetta: (*privind-o în ochii*) Ai visat tu asta?

Urioletta: Altfel te-aş mai fi îmbrăţişat aşa cu foc?

Marinetta: Nu, ai dreptate. (*schimbă*, *evident*, *vorba*) Nu mai vine asta mică. Pleacă şi uită să mai vină.

Urioletta: Şi-acasă ce să facă? Vine ea. (*despre ce vorbeam*?…) Visele mele nu se împlinesc, stai liniştită. Nimic din ce-am visat nu s-a împlinit. (*şi-a amintit*) Bun. Când m-am întors să-l văd pe Domnul Dumnezeu, ia-l de unde nu-i. Pe cine crezi că am văzut în spate?

Marinetta: Păi, dacă nu pe Dumnezeu atunci pe dracu'.

Uriloetta: Nu. O namila de vreo trei sute de kilograme, că nici nu mi-am dat seama ce este. Dumnezeu nu era sigur, pentru că era complet neluminată persoana. Nu aură, nu steluţe, de îngeraşi cu trompete nici nu mai vorbesc. Şi-am înţeles. Când am făcut virajele stânga-dreapta am zăpăcit-o de cap şi-apoi când am frânat ca să evit groapa, namila buimacă m-a îmbrăţişat cu sacoşele. Ce vorbesc, se încurcase în jurul meu că nu mai ştiam unde începe şi unde se termină. Ce căuta ea în spatele meu, atât de aproape, n-am mai apucat s-o întreb că a şi început să urle. Norocul meu că i-am auzit vocea, şi m-am dus cu privirea după sunet, altfel nu ştiam în ce direcţie să mă cert. Urâtă femeie. Parcă-i înfipsese cineva un gogoşar între umeri. Cum îmi permit, auzi dumneata, cum îmi permit să fac figurile astea de dans în mijlocul străzii? Tu ştii cu cine vorbeşti, am întrebat-o?

Marinetta: (*obosită de povestire*) Dacă apucai să-i spui că ai ieşit pe locul 5 la concursul naţional de miss, acum 1.000 de ani, când s-o fi desfăşurat el, o desfiinţai cu siguranţă.

Urioletta: Locul 4. Am făcut contestaţie. Nişte hoţi ordinari.

Marinetta: (*aproape veselă*) Nu ţi-au răspuns.

Urioletta: Pentru că nu mai aveau ce să zică! I-am închis. Ce, nu e

clar? Aveam dreptate şi li s-a făcut frică.

Marinetta: (*deja cu gândul în altă parte*) Nu-mi mai povesti că ştiu.

Urioletta: Ţi-am mai spus?

Marinetta: De ce mai întrebi? Ştii foarte bine că da.

Urioletta: Da' tu de ce mergi aşa aproape de mine, cucoană? Mă urmăreşti?

E aglomeraţie, zice, nu vezi? Eşti tâmpită cucoană, răspund, aglomeraţie la noi pe stradă? Poate în capul dumitale este, deşi mă-doiesc. (*bunicica gluma… poate chiar* râde *puţin*, *singură*.) Şi i-am întors spatele. Ea nu şi nu, să-mi cer scuze. sau măcar să-i plătesc cele 20 de ouă pe care le avea în sacoşă. Eu am început să râd şi ea, tam-nisam, mi-a tras o palmă. Aici, lângă ochi. (*strengăreşte*) N-a fost nevoie decât de un singur pumn în bărbie şi apoi un brânci delicat. Probabil că şi acum tot acolo se află… Am blocat trotuarul cu ea. M-au aplaudat oamenii. Ovaţii… Un singur pumn, aşa cum mă vezi. (*brusc*, *devine misterioasă*) Sigur, dar absolut sigur, înăuntru mai erau unii…

Marinetta: (*o uşoară migrenă începe să-şi facă loc*…) Unde?

Urioletta: În groapă.

Marinetta: (*indispusă*) Care groapă, mamă?

Urioletta: Despre care ţi-am vorbit.

Marinetta: Groapa aceea, care te urmăreşte pe tine?

Urioletta: Da, ea era. Şi asta nu-I nimic. În interiorul ei, vreo şapte-opt indivizi. Mici. (*niciun efect. Încearcă una şi mai tare*) Şi un crocodil am văzut.

Marinetta: (*e clar-migrenă*!) Crocodil la noi pe stradă?

Urioletta: Pe cuvânt de onoare. Un crocodil matur, bine dezvoltat, (*la plesneală*) cu patru pene roşii prinse pe frunte.

Marietta: (*dacă n-ar fi durerea asta nenorocită de cap*, *ar umfla-o râsul*) Crocodil cu pene? Hai, mamă!

Urioletta: (*încearcă se dreagă*) Şi eu m-am mirat. M-am gândit că poate a scăpat de la vreo grădină zoologică.

Marinetta: Cu siguranţă.

Urioletta: Sau de la circ.

Marietta: Dacă nu o fi căzut din cer…

Urioletta: Ce, nu se poate? De câte ori ţi-am spus să nu te mai miri de nimic? Orice e posibil. Imposibil e tot mai greu să fie ceva. (*nu mai aşteaptă răspunsul*) Cum stăteam eu aşa şi mă holbam la el…

Marinetta: La care el?

Urioletta: La crocodil. Sau n-am apucat să-ţi spun?

Marinetta: Ce să-mi spui?

Urioletta: Am văzut un crocodil!

Marinetta: Mi-ai spus.

Urioletta: Atunci?

Marinetta: Ce?

Urioletta: Ce vrei?

Marinetta: Nimic.

Urioletta: Parcă nu te-aş cunoaşte… Unde am rămas?

Marinetta: La crocodilul cu patru pene roşii.

Urioletta: Patru pene am zis? Trei avea. Trei. Două în faţă şi una în spate.

Marinetta: Era mai bine cu patru.

Urioletta: Nu se poate. Ce, vrei să te mint? Trei pene am văzut, trei pene îţi spun şi ţie că am văzut. Minciuna iese întotdeauna la suprafaţă. Ca uleiul.

Marinetta: Adevărul.

Urioletta: Ce-ai spus?

Marinetta: Adevărul iese la suprafaţă.

Urioletta: Şi eu cum am spus?

Marinetta: Nu mai contează. Bine ar fi să nu mai spui şi altcuiva.

Urioletta: Ce?

Marinetta: Astea… Ce spui tu de obicei.

Urioletta: (*n-a înţeles ce vrea să spună… nici n-a auzit prea bine*…) Şi odată a început să tune şi să fulgere şi iar să tune şi iar să fulgere şi fâl-fâl-fâl, a trecut pe lângă mine un liliac cu cu ochii albaştri şi cu părul blond.

Marinetta: (*între timp a înghiţit o bulină de cap*) Unde?

Urioletta: Nu mă asculţi. La ce te gândeşti?

Mrinetta: La nimic.

Urioletta: Ăsta-i iadul. Acum ştiu. Crocodilu' ăla cu pene era necuratu'!

Marinetta: (*ar fi puţin rea*) Şi liliacul?

Urioletta: Ce-i cu el?

Marinetta: El ce căuta acolo?

Urioletta: Nu l-am întrebat.

Marinetta: Ultima oară spuneai că e un lac. Săreau peştii. Ai uitat?

Urioletta: Data trecută asta era. Un lac. Nu sunt tâmpită.

Marinetta: Şi acum era doar o groapă?

Urioletta: Necuratu' poate să se transforme în orice. Numai ochii rămân aceiaşi. Pe mine n-are cum să mă păcălească.

Marinetta: Aşa este… (*Pauză*. *Aşteaptă efectul bulinei*.)

Urioletta: Poate era tot un lac, habar nu am. Nu era nicio plăcuţă pe care să scrie IADUL, dar am dedus. Ce mă tot bâzâi cu întrebările?

Marinetta: Crocodili şi femei cu plase în mână la noi pe stradă?(*nu o mai doare capul*. *Parca o ţine un junghi în spate*, *acum*. *Incredibil*.)

Urioletta: Exact. În faţa magazinului de după colţ. Chiar în dreptul reclamei la lapte.

Marinetta: Aia cu vaca?

Urioletta: (*Îi cade mandibula*.) Cu ce?

Marinetta: Cu vaca care paşte pe muntele de brânză.

Urioletta: (*zâmbet tamp*) Animalu' ăla oribil vacă este?

Marinetta: Nu?

Urioletta: Eu nu mi-am dat seama. Am văzut că scrie lapte proaspăt. Mai mult nu i-am dat atenţie. E albastră, nu?

Marinetta: Da, albastră este. Vaca? (*Acum o doare tot corpul*… *Suportabil*, *însă*. *Ieri parcă nu a durut-o nimic*… *Ce zi liniştită a fost ieri*.)

Urioletta: Ce tâmpenie. Şi pe muntele ăla din brânză cresc copaci?

Marinetta: Sunt desenaţi câţiva brazi.

Urioletta: Îngrozitor. Probabil că sunt şi câteva râme printre

rădăcinile brazilor.

Marinetta: Nu m-am gândit.

Urioletta: Sigur sunt. Sau râmele nu cresc la munte?

Marinetta: Ba cred că da. (*I-a amorţit fundul pe scaun*. *Se ridică puţin*. *Se aşază la loc*)

Urioletta: Stai liniştită, dacă n-or fi râme, sunt altele. Pe un munte cresc tot felul de vietăţi care-şi fac nevoile în laptele din care e făcută brânza pe care o mâncăm noi.

Marinetta: E doar un desen.

Urioletta: Un desen idiot. Şi vaca aia albastră ce mănâncă sus pe muntele-ăsta de brânză unde nu creşte iarba? Rahat de fluturi?

Marinetta: Nu ştiu. Lasă acum. Cum a rămas cu femeia? (*nu o mai doare nimic*. *Ce chestie*… *A*, *de la pastila*! *Era ultima*. *Mâine ce-o să facă dacă revin durerile*???)

Urioletta: Ce femeie, dragă?

Marinetta: Care te-a îmbrăţişat pe stradă. (*o să-şi facă un ceai*)

Urioletta: Îi puţea incredibil gura.

Marinetta: Mamă!

Urioletta: Dar este ceva îngrozitor. Madame Corsette spunea foarte clar: De trei lucruri trebuie să ţină cont o femeie, doar atât. lsă aibă degetele lungi, 2 – să nu răspundă niciodată imediat, nici dacă este întrebată ce mai face sau cum o cheamă şi 3 – să nu le miroasă urât gura! Nu poţi să faci conversaţie cu gura plină de meduze.

Marinetta: (*interesată*) De ce să nu răspundă imediat?

Urioletta: De-aia! (*e prea linişte în casa*) Unde-i Olinetta?

Marinetta: Trebuie s-apară.

Urioletta: Aşadar, madame Corsette, concluzia acestei dimineţi este următoarea. Iadul s-a mutat pe strada noastră. Punct. Mai exact, în dreptul reclamei ăleia imbecile cu o vacă albastră care rumegă fluturi pe un munte de rahat de fluturi. Ştiu şi de ce îmi apare atât de des în cale.

Marinetta: (*ce mâncăm azi*?) Cine?

Urioletta: Groapa. O să mor. Mai devreme sau mai târziu. Din păcate toţi oamenii mor. Chiar şi cei care au dus o viaţă liniştită, ca

mine. Şi care l-au iubit pe Dumnezeu.

Marinetta: Nu-l mai iubeşti?

Urioletta: Ba da, dar m-am cam plictisit. E greu să iubeşti pe cineva pe nevăzute. Dacă e urat?

Marinetta: Mamă! (*… nu mai e sănătoasă la cap… E evident.*)

Urioletta: Şi moartea ce este? Un scărpinat pe spate. Şi-un şut în cur. Madame Corsette ar fi ştiut să răspundă. Madame Corsette ştia absolut tot. Nici nu era nevoie s-o întrebi. Dacă aveai răbdare ajungea şi la ce te interesa pe tine. Nu exista un lucru cât de mic care să nu treacă prin gura ei. Toată viaţa a tras concluzii. De dimineaţa până seara şi de seara până dimineaţa. Şi pe româneşte dar şi pe ungureşte. Nomo-nomo, intolomo, nem, nem, nem. (*Evlavie nemarginita*.) Mare e puterea ta Doamne-Dumnezeule. (*Face o cruce mare de tot, care o dezechilibrează puţin*) Ai adus iadul sub nasul meu ca să văd ce m-aşteaptă, numai că eu nu sunt vinovată cu nimic. (sic!) Ştiu că nu-ţi convine, dar asta este. Ai cărat toate calabalâcurile şi toţi dracii până aici degeaba. Du-i înapoi că nu vin acum. Mai stau. (*că tot veni vorba*) Oare madame Corsette o fi în rai?

Marinetta: Undeva în mijloc.

Uriolleta: Cu siguranţă. Se trage deja de şireturi cu toţi sfinţii. Zilele astea, mă duc şi eu. Tu n-auzi? (*o bușește plânsul, exact cât ține replica*:) Am să mor.

Marinetta: Da, cine ştie?

Urioletta: Eu ştiu cel mai bine. Dar nu am să vă spun nimic înainte. Am să vă iau pe toţi prin surprindere.

Marinetta: Ar fi o surpriză foarte frumoasă.

Urioletta: (*în sfârşit, babă*) De când m-am trezit simt o sfârşeală în tot corpul.

Marinetta: De vreo douăzeci de ani zici aşa.

Urioletta: Şi ce? N-am voie? În casa mea pot să zic ce vreau. Ba chiar şi să fac ce vreau. Dacă am chef, iau un revolver şi mă-mpuşc la miezul nopţii cu un glonţ de argint în cap.

Marinetta: De ce de argint? Exista şi de aur.

Urioletta: Aurul zgârie. Şi e păcat să te împuşti cu un glonţ de

aur. Mai bine-l vinzi.

Marinetta: Şi eu?

Urioletta: (*chiar nu pricepe*…) Ce-i cu tine? Poţi să te împuşti şi tu dacă vrei. Nu e şi casa ta? Şi tu, ca şi mine, poţi să faci ce te taie capul.

INTRĂ OLINETTA:

Marinetta: De ce ai întârziat atât?

Olinetta: (*fericită*, *de parcă ar zice*: *mi-a spus că mă iubeşte*) M-a muşcat de mână!

Urioletta: Ce-a făcut?

Olinetta: (*poveste de dragoste*, *în toată regula*) În sfârşit. Credeam că nu o să se mai întâmple niciodată.

Urioletta: Vezi că fata asta a început să bea. Dacă stă toată ziua.

Marinetta: Cine te-a muşcat?

Olinetta: El.

Urioletta: Care el? Tu n-auzi? (*Olinetta zâmbeşte larg*) Care el?(*ce v-am spus*?) E baută.

Olinetta: De-aici de umăr. Uitaţi-vă, încă se mai vede urma dinţilor. (*ca şi cum ar zice îi mai simt parfumul*)

Marinetta: V-aţi întâlnit?

Urioletta: Despre cine vorbeşte, dragă?

Marinetta: Despre Animir.

Urioletta: Cine?

Marinetta: Băiatul care lucrează la magazin.

Urioletta: ăla care stă înfipt într-un placaj albastru în dreptu' uşii de n-ai loc să intri înăuntru de el? Animir îl cheamă? (*Doamne fereşte*!) Ce, şi muşcă?

Olinetta: (*simplu*) L-am văzut!

Marinetta: Şi?

Olinetta: (*ce n-o fi clar*?) Atât. E puţin lucru?

Urioletta: Eu îl văd în fiecare zi! Chiar mă gândeam să-l întreb ceva de vorbă, să aflu dacă are ceva în cap. Tre' să fii foarte inteligent ca să închizi şi să deschizi uşa. E posibil să greşeşti. S-o deschizi când trebuie s-o-nchizi şi invers.

Marinetta: Ţi-a spus ceva?

Olinetta: Nu, bineînţeles. Era preocupat. Avea foarte multă treabă. Crezi că are timp de mine. Când m-am apropiat de el, a întors capul în cealaltă parte.

Urioletta: Ca să-ţi deschidă uşa.

Marinetta: I-ai vorbit?

Olinetta: Nu! Eram la doi paşi de el. Aproape că l-am atins. S-ar fi speriat, nu-ţi dai seama?

Urioletta: Nu-i chiar aşa spăimos.

Olinetta: Cum am simţit că a întors capul, pac l-am fixat cu privirea.

Marinetta: Când el se uita în altă parte?

Urioletta: Deschidea uşa, dragă, nu înţelegi?

Olinetta: E atât de frumos astăzi! Să mergeţi să-l vedeţi. Stă aşa, în văzul tuturor, ca un înger. Are o privire atât de tristă. Parcă vrea să salveze lumea.

Urioletta: Cum o să fie tâmpitu'ăsta înger? Îngerii sunt mai vaporoşi. Şi cum o să salveze lumea, închizând şi deschizând uşa cu placaju'n jurul gâtului?

Marinetta: Mamă!

Urioletta: Iartă-mă, da' chiar nu pricep. Ce-are tristeţea cu salvarea lumii?

Olinetta: E atât de singur.

Urioletta: Ce, n-are pe nimeni? Adu-l acasă, să ne bâţâie uşile până or să sară din balamale.

Olinetta: (*minune mare*) S-a tuns.

Marinetta: Da?

Olinetta: Îi stă aşa de bine. Parca i-au mai crescut ochii.

Urioletta: Cu placaju'ăla atârnat de gât toată ziua… cred şi eu că i-au ieşit ochii din cap.

Olinetta: Sunt sigură că e un om bun. Nu orice om poate să îndure atâta umilinţă. Am să mă rog pentru el.

Urioletta: Mai bine te rogi pentru mine. Ăsta e actor, dă-l dracu'! Primeşte bani ca să stea acolo. Leagă-ţi şi tu de gât un placaj şi du-te

lângă el să fiţi doi. O să fie şi mai trist. Şi cum o să dau cu ochii de voi, am să-mi atârn şi eu ceva de gât ca să fim trei. Îţi dai seama, când o să ne vadă lumea, trei placaje cu ochii trişti, o să se cutremure de-atâta plâns şi jale. Uite, deja lăcrimez un pic. Se vede?

Marinetta: Las-o-n pace! Are voie să iubească, da?

Urioletta: E zăltată rău asta mică. Să facă ce vrea. Din partea mea, e liberă la amor. Numai să se împlinească cumva. Cu îngerii ăştia trişti, care muşcă, a rămas fată bătrână. N-a lătrat înainte, să te avertizeze? Sau te-a muşcat din senin? O fi turbat.

Olinetta: Toţi râdeţi de el. Crezi că e uşor ce face el?

Urioletta: Da' nu-l obligă nimeni. Să se ducă să care saci, să descarce şi să-ncarce-n port, dacă aici nu-i place.

Marinetta: (*Doamne fereşte*!) Cum să descarce saci dacă e actor?

Urioletta: Şi ce-i cu asta? Actorii nu mănâncă? În loc să pună mâna pe ceva serios, stă cu placaju'ăla de gât ca să salveze lumea. Mai şi muşcă.

Marinetta: Face reclamă. Trebuie să se ocupe cineva şi de asta, nu?

Urioletta: Lângă magazin stă şi bătrânul. Să-i lase moşului placaju, să nu mai stea cu mâna-ntinsă. Împuşcă doi iepuri dintr-o lovitură. (*Ha*!)

Olinetta: (*I-a căzut cerul în cap*) Ce vrea să spună, mamă, că e cerşetor?

Urioletta: (*inocentă*) Trebuie să facă cineva şi asta, nu?

Marinetta: Las-o să trăncănească. Ai cumpărat?

Olinetta: (*din altă lume*) Ce? (*îi pare foarte rău*) Am uitat…

Urioletta: Bigudiuri. Nu te-a trimis maică-ta să cumperi bigudiuri? îi trebuie ca să acrească ciorba.

Olinetta: (*sincer*) Da? (*se bucura*) Ce, mama, tu faci ciorba?

Urioletta: Bineînţeles. Nu simţi mirosul?

Olinetta: Parcă.

Urioletta: Du-te să-i cumperi câteva bigudiuri pentru ciorbă.

Olinetta: Să mă duc, mamă?

Marinetta: Râde de tine.

Olinetta: (*încurcată*) Aşa mă gândeam şi eu.

Urioletta: Dacă a muşcat-o ăla de mână. S-a zăpăcit, săraca. Mai bine am duce-o la un doctor, să-i facă o injecţie. Îţi dai seama că n-o fi prima oară când muşcă. Cine ştie ce nebun o mai fi sfâşiat.

Marinetta: De ce te-a muşcat?

Olinetta: Nu v-am spus? M-am oprit să mă uit la el.

Marinetta: Şi?

Olinetta: Când m-a văzut, m-a muşcat.

Marinetta: Aşa, pur şi simplu?

Olinetta: Dar ce trebuia să mai facă?

Marinetta: Şi tu?

Olinetta: Eu am râs.

Marinetta: Cum mamă, el te muşcă şi tu râzi?

Olinetta: Păi. (*Aoleu*) Da' ce, nu trebuia să râd?

Urioletta: Ba da. Că doar nu era să-l muşte şi ea? Să se-ncaiere acolo. Nu mai intra nimeni în magazin. Data viitoare când mergi să cumperi ceva, să-i duci nişte oase.

Marinetta: Înseamnă că nu te-a muşcat foarte tare.

Olinetta: O-ho. Ba cum să nu. *Parcă le-ar arăta un trandafir primit de la el*) Ia uite, s-a învineţit. (*declaraţie de dragoste*) Aş vrea să nu-mi mai treacă durerea o sută de ani. Sau măcar până mâine.

Marinetta: N-a văzut nimeni că te-a muşcat?

Olinetta: Nu ştiu. Şi dacă m-a văzut cineva, ce? Poate să mă muşte cât vrea. Eu nu mă supăr. Şi cui nu-i place să nu se uite. Ia uite!

Urioletta: Cu cine ai făcut-o pe-asla, maică, că nu seamănă cu giner-miu. Dacă trăia tac-tu, nu-l lăsa el pe-ăsta nici să te mârâie, darmite să te muşte. Îl muta cu lanţ cu tot la stână. Să stea cu lupii şi cu urşii dacă e fioros. Cât ar mai fi vorbit madame Corsette despre asta.

Olinetta: (*mare secret*) Săptămâna trecută m-a scuipat. Aici.

Urioletta: Înseamnă că te place. Mâine sigur o să-ţi tragă un pumn în nas, ca să înţelegi că nu mai poate să trăiască fără tine.

Olinetta: Pentru că l-am muşcat. (*fericită*) I-am dat sângele. N-a mai apucat (*săracul de el*) decât să scuipe că am fugit. A strigat după mine. „Dacă te mai prind pe-aici îţi înfig un cui în cap". Ce-am mai râs.

(*râde şi acum*)

Marinetta: Mai lasă-l şi tu în pace.

Olinetta: Crezi că-l deranjez? Mie nu mi se pare. Dimpotrivă. Se bucură de câte ori mă vede. Face nişte ochi uite aşa de mari. Mă simte de la distanţă.

Urioletta: Asta e clar.

Urioletta: Noi nu mâncăm nimic? Mă tot uit la voi şi mă crucesc. Vă daţi seama. Eu te-am făcut pe tine şi tu, Marinetta, fiica mea bună, ai adus pe lume fiinţa asta care scuipă şi muşcă, iar mâine poimâine te miri cu ce şarpe cu clopoţei vine acasă de o să trebuiască strângem şi după el.

Olinetta: Tu nu faci nimic. De ce te vaiţi? Toată ziua te plimbi şi bodogăneşti vrute şi nevrute. Numai mama munceşte.

Urioletta: Eu sunt o femeie bătrână.

Olinetta: Mai ai mult de trăit.

Urioletta: Şi ce-i cu asta. Trăiesc viaţa ta? Lasă-mă-n pace, nesuferito! Să nu mă muşti!

Olinetta: (*o muşcă*)!

Urioletta: Doamne-Dumnezeule, asta înseamnă că mă iubeşte şi pe mine, nu? Acum ar trebui să te scuip?

Olinetta: (*o muşcă din nou – de data asta serios*)!

Urioletta: Aoleu! Ai înnebunit de tot? Sunt bunica ta! Stai jos şi linişteşte-te.

Olinetta: (*zâmbeşte*) Am glumit!

Urioletta: Mă prăpădesc de râs. Cum ar fi zis madame Corsette, toate lucrurile bune se sfârşesc rău şi pe ungureşte invers. Toate lucrurile rele se sfârşesc bine dacă te gândeşti că se putea şi mai rău!

Marinetta: Eşti obositoare, mamă!

Urioletta: Şi? În casa mea am voie! E dreptul meu.

Marinetta: (*cearta veche*) Şi eu?

Urioletta: Şi tu la fel! E şi casa ta. Poţi să umbli şi-n curu' gol dacă-ţi place. Pe mine nu mă deranjează. Şi eu mă uit sau nu mă uit la curu' tău. Fac cum vreau. De-asta-i bine să ai casa ta!

Olinetta: Dacă am mai avut o cameră…

Marinetta: Ar fi fost bine.

Urioletta: Cum să nu. M-aţi fi închis acolo ca să nu mai am cu cine vorbi. E mai bine aşa. Abia nu mai avem secrete. Şi oricum, două persoane au suficient loc aici.

Olinetta: Noi suntem trei.

Urioletta: Pe mine nu mă puneţi la socoteală. *Parcă ai crede-o.*) Eu sunt o femeie bătrână, nu deranjez pe nimeni. Să daţi unui om sărman un colţ de pâine şi o cană cu apă e creştineşte. Dumnezeu vede şi notează. Oricum am să mor zilele-astea aşa că nu vă mai plângeţi. Cât bine am făcut eu pe lumea asta. Câte mâini de ajutor am întins, câte pahare cu apă am dus nevoiaşilor, de câte ori m-am sacrificat pentru alţii… Ce repede se uită! Dacă fac o listă cu faptele bune şi cele rele, cred că stau foarte bine. Sunt în jumătatea de sus… Aproape de rai.

Marinetta: Îi sufli-n spate lu' Dumnezeu.

Urioletta: Nu eşti de-acord cu ce spun?

Marinetta: Ba da, cum să nu.

Urioletta: (*„Îi vine" pe ea*) Tu nu mă contrazici niciodată.

Marinetta: Nu.

Urioletta: (*nu se lasă*) Nu contrazici niciodată pe nimeni.

Marinetta: Aşa este.

Urioletta: Poate ar fi bine să ai şi tu o părere.

Marinetta: Aşa e.

Urioletta: Poftim! Ce ţi-am spus? Nu-mi place de tine. Câteodată parcă eşti lovită-n cap, zău aşa. De ce stai aşa? Îndreaptă spatele, măi fată. Fii mai puternică, mai încrezătoare. Viaţa e frumoasă.

Marinetta: Da, este.

Urioletta: Nu este. Tocmai asta e problema. E o jigodie nenorocită. Care ne obligă, uite, să stăm toate trei înghesuite într-o chichineaţă. Am muncit toată viaţa ca să ajung acu, să nu am după ce bea apă.

Olinetta: (*curioasă*) Tu ai muncit vreodată?

Urioletta: Cum să nu. Mă faci să râd. Am muncit din greu.

Marinetta: (*şi mai curioasa*…) Când ai muncit tu, mamă?

Urioletta: Nu te născuseşi. Nici nu eram căsătorită. După ce

m-am căsătorit e adevărat că nu a mai fost nevoie să fac nimic.

Marinetta: Te-ai măritat la 16 ani.

Urioletta: Eu am trăit alte timpuri. Pe vremea mea, până la 16 ani munceai cât pentru patru vieţi. Bine, aveam şi căutare. Eram foarte pricepută. Pe vremea mea avea omu' de muncă. Găsea fără să caute un loc de unde să mănânce o pâine.

Marinetta: Şi eu vreau să muncesc.

Urioletta: Şi cine te ţine? Dă-i drumul, ce mai aştepţi?

Olinetta: (*ca o placă*) N-are clienţi. Cine îşi mai remaiază astăzi ciorapii?

Urioletta: Eu. Te rog frumos să-mi remaiezi ciorapii până mâine. Adevărul este că nu mai pot să umblu cu ei aşa. Uite, s-au tocit de tot. Aoleu, ce vorbesc, au dispărut. Mi-aţi furat ciorapii. Hoaţelor, unde i-aţi pus. I-aţi şi-mbrăcat? Hai, fustele sus, să văd ce-aveţi pe voi.

Marinetta: (*n-are chef de joaca*) La mine nu sunt.

Olinetta: Eu n-am purtat niciodată. Mi-e prea cald cu ei pe mine. Şi mă mănâncă.

Urioletta: Te rog frumos să vorbeşti cuvios.

Olinetta: Şi eu cum am vorbit?

Urioletta: Vulgar.

Olinetta: Da, mamă?

Marinetta: Puţin. De zece ani nu şi-a mai rupt nimeni ciorapii?

Urioletta: Nu mai poartă femeile ciorapi. Umblă-n curu' gol.

Olinetta: Nici tu nu ai.

Urioletta: Pentru că nu am bani să-mi cumpăr. Şi-n casa mea umblu cum vreau!

Olinetta: Poate că nu mai are nimeni bani. Animir de ce crezi că stă la magazin?

Urioletta: Ca să-şi cumpere dresuri? N-am ştiut. Păi de ce nu spui aşa. Înseamnă că de-asta muşcă.

Marinetta: Aş repara şi gratis, numai să văd că vine cineva şi să-mi ceară. Peste trei zile împlinesc 50 de ani. Mai bine, peste trei zile mor.

Urioletta: Şi eu cum o să mă descurc fără tine? La mine nu te

gândeşti? Ba să nu mori. Să nu mai moară nimeni. Să rămânem aşa. Şi nici să nu se mai nască nimeni. La ce bun să se mai chinuie şi ei? Noi deja am văzut cum stă treaba. Suntem mai avansate.

Olinetta: Mamă, dacă aş fugi în lume cu Animir, te-ai supăra pe mine?

Urioletta: Trebuie să vrea şi el.

Olinetta: El vrea, bineînţeles.

Urioletta: După ce ţi-ai dat seama?

Olinetta: Pentru că e un om bun. Şi oameni buni asta sunt, oameni buni. Şi nu fac decât fapte bune. Cred că o să plecăm mâine. Nu mai am răbdare.

Marinetta: Dar de ce atâta grabă? Puteţi să mai aşteptaţi câteva zile.

Olinetta: Nu, nu. Avem foarte multe de făcut şi deja e târziu. S-ar putea să plecăm chiar diseară.

Marinetta: Şi unde o să mergeţi?

Olinetta: În primul rând în Africa.

Urioletta: Nu e cam departe?

Olinetta: (*fără niciun strop de patetism*) Toate lucrurile bune s-au strâns în cealaltă parte a lumii. De-aia trebuie să plecăm cât mai repede de aici. Voi sunteţi prea răi ca să vă mai putem salva. Numai focul ar face bine aici dar mie mi-e frică de el. Nu pot să vă ajut. Sau o inundaţie… Ce bună ar fi. Pentru că apa ar uda pământul iar din pământ ud cresc plante. Şi unde sunt plante multe se strâng şi oamenii. Oameni dintr-ăia buni. Aici nu mai găseşti oameni. S-au transformat în jigodi din cauza foamei. Cu cât se strâng mai mulţi cu atât devin mai periculoşi. Mi-e una nu mi-e frică de ei, că-i cunosc. Ştiu că dacă le arunci ceva de mâncare devin blânzi. Când nu le este foame sunt foarte simpatici. Poţi să-i mângâi, să vorbeşti cu ei. Chiar să-i iubeşti. Dar trebuie să fii cu băgare de seamă. Cum li se face foame sar la gât. Foamea este cel mai mare duşman al omului. Îl face să uite.

Urioletta: Fata asta trebuia dusă la un doctor. Ceva are ea.

Marinetta: De unde ştii tu toate astea?

Olinetta: Treaba mea.

Marinetta: Ţi-a spus cineva?

Olinetta: Nu ştii că eu nu vorbesc cu nimeni? De-asta trebuie să plecăm cât mai repede. Să nu ne învingă şi pe noi foamea. E foarte puternică. Şi dacă ţi-a intrat o singură dată în oase, nu mai scapi de ea. Îţi întunecă minţile şi devii laş. Mă duc să-i spun.

Marinetta: Şi eu?

Olinetta: Vrei să mergi şi tu cu noi? Nu ştiu. Eu n-am nimic împotrivă dar trebuie să-l întreb şi pe el. Poate se jenează. Mă duc să-i spun. (*iese*)

Uioletta: O laşi să plece, ce faci?

Marinetta: Nu se duce nicăieri. În fiecare zi pleacă-n Africa.

Urioletta: Da' ce-are?

Marinetta: …Cred că are dreptate.

Urioletta: Tu eşti mă-sa! Nu o să vezi niciodată că nu e sănătoasă la cap.

Marinetta: Mamă! Ce vrei să spui?

Urioletta: E ţicnită.

Marinetta: (*ţipă*) E doar needucată.

Urioletta: (*pauza*) Şi? Ţi se pare normal?

Marinetta: (*loveşte şi ea*) N-am ştiut ce să o învăţ pentru că nici pe mine nu m-a învăţat nimeni nimic.

Urioletta: Mulţumesc.

Marinetta: Ăsta e adevărul.

Urioletta: (*sincer*) Eu te-am adus pe lume ca să trăieşti, nu ca să te educ. Educaţia ai primit-o de la viaţă. Nici pe mine nu m-a învăţat nimeni, stai liniştită.

Marinetta: (*cu curaj*) De ce m-ai făcut tu pe mine, mamă?

Urioletta: Cum adică? Ce întrebare e asta? La vârsta ta, nu-ţi mai permiţi să arunci aşa cu întrebările că se poate întâmpla să afli răspunsul la vreuna şi să nu-ţi convină.

Marinetta: (*cu teamă*) Numai că tu o să-mi dai un răspuns frumos.

Urioletta: Dar tu de ce ai făcut-o pe asta mică?

Marinetta: De singurătate.

Urioletta: Şi eu la fel. Îmi doream un copil.

Marinetta: Da?

Urioletta: Dacă nu te-aş fi dorit nu te-aş fi adus pe lume. Săraca madame Corsette, unde e ea acum? Cât de bine te-ar fi lămurit.

Marinetta: Da' ce, cu madame Corsette m-ai făcut?

Urioletta: Te rog frumos! Nu vorbi urât despre madame Corsette. Madame Corsette a fost o mare doamnă. Toată lumea se-nghesuia s-o cunoască. Un exemplu pentru toţi ceilalţi. Tot ce făcea ea… era apreciat.

Marinetta: Am obosit.

Urioletta: Mie-mi spui? Eu sunt frântă.

Marinetta: Nu, mamă. (*simplu*) E pentru prima oară în viaţă când simt că am obosit. Înţelegi? Am crezut că ai avut tu vreun plan în ceea ce mă priveşte. Eu n-am avut niciodată vreunul.

Urioletta: Exact ca mine. Dacă eşti fiica mea. Dar pe mine nu mă oboseşte asta. Dimpotrivă.

Marinetta: Vreau să-ţi spun un secret.

Urioletta: Dar nu prea mare că nu pot să-l păstrez. Da?

Marinetta: De fapt nu e niciun secret.

Urioletta: Mă speriasem.

Marinetta: Să nu râzi de mine.

Urioletta: Stai să închid uşa.

Marinetta: Mamă, la noi nu vine, niciodată, nimeni.

Urioletta: Nu se ştie. Ali uitat când ne-am pomenit cu zănateca aia în casa?

Marinetta: Asta s-a întâmplat acum 4 ani. De-atunci nu ne-a mai călcat pragul nimeni.

Urioletta: Şi ce-i cu asta? Doar nu-ţi pare rău. Las că-i mai bine aşa. Mie una nu mi-ar conveni să stea cineva toată ziua bună ziua pe capu' nostru şi să se uite în curu' meu. Să caşte gura la tot ce fac.

Marinetta: Poate s-ar mai găsi şi altceva de făcut.

Urioletta: Las că ştiu eu mai bine. L-ai primit o singură dată în casă, gata, ţi-ai pus ştreangul de gât. Aşa e omu'. La început cere o cană cu apă şi după aia îţi mănâncă urechile şi ficaţii. Şi toată mâncarea din

frigider. Noroc ca n-avem frigider.

Marinetta: Îl iubesc pe Animir.

Urioletta: Ce face?

Marinetta: De când l-am văzut prima oară.

Urioletta: Aoleu. Te-a muşcat şi pe tine?

Marinetta: Vorbesc serios. De când a murit Igor Lite, nu am mai întâlnit alt bărbat. Ai observat că pe strada noastră sunt numai femei?

Urioletta: Pe mine nu mă deranjează.

Marinetta: Cred că Animir este singurul bărbat din tot oraşul.

Urioletta: Bine că sunt bătrână. Altfel am fi suferit toate trei după el. Ce păruieli am fi tras.

Marinetta: Numai la el mă gândesc. Şi cel mai ciudat este că dragostea Olinettei pentru el mă liniştește, nu mă sperie. Îl iubesc în aşa fel că l-aş putea împarţi cu toată lumea.

Urioletta: Fără orgii sexuale la mine-n casă. Vă duceţi pe câmp, în pădure, unde vreţi, dar nu în casa mea.

Marinetta: N-ai nimic altceva de spus?

Urioletta: Din partea mea, iubeste-l sănătoasă. Numai să nu-i spui şi lui, că o să râdă de tine.

Marinetta: Mamă.

Urioletta: Nu glumesc. Faci cum crezi.

Marinetta: (*parcă nu i-ar zice*) Te-ai întrebat vreodată de ce mai trăim noi?

Urioletta: Care noi?

marinetta: Noi trei. Tu, eu şi Olinetta. Toată viaţa noastră parcă a fost batjocura cuiva. Niciodată nu am fost fericite. Chiar, mamă, tu ai fost fericită vreodată?

Urioletta: Bineînţeles. Eu sunt permanent fericită.

marinetta: Tu nu prea mai eşti în toate minţile.

Urioletta: Aşa vorbeşti tu cu mama ta?

Marinetta: Poftim, iartă-mă. Dar să ştii că nu simt niciun regret.

Urioletta: Cred că tu nu mai eşti în toate minţile.

Marinetta: Ţii minte când a venit prima oară în casa noastră Igor Lite?

Urioletta: Nu-mi face nicio plăcere să vorbesc despre război.

Marinetta: A înnoptat aici. Era tăiat la mână. L-am bandajat, i-am dat să mănânce, m-am culcat cu el şi apoi l-am luat de bărbat. Toate într-o singură noapte. A fost singurul bărbat din viaţa mea.

Urioletta: Ce-ţi veni cu Igor? Lasă-l în pace. A fost un om foarte bun.

Marinetta: Da, dar a murit. Oamenii buni mor primii. Noi ne târâm mai departe. De ce?

Urioletta: Dragă, pe mine m-ai pierdut pe drum. Nu mă interesează acest subiect. Eşti tristă şi vrei să mă chinui şi pe mine. Nu merge. Eu nu mai am niciun chef să te ascult.

marinetta: Poate vrei să te duci în cealaltă a cameră.

Urioletta: Nu din cauza mea stăm toate într-o singură cameră. Punct.

Marinetta: N-am vrut să spun asta. Altceva vreau să te întreb. Tu ştii că eu ştiu?

Urioletta: Ce?

Marinetta: Mamă! Ştiu. Din prima noapte. Te-ai culcat cu el înaintea mea. Eu am ieşit la miezul nopţii să cumpăr vin, pentru că aveam nevoie de mult vin, trebuia să mă-mbăt, ca să am curaj. Şi când m-am întors, tu erai calare pe el.

Urioletta: Nu-i adevărat.

Marinetta: Mamă! Acum te rog eu frumos. Tu ai fost prima. Ştiu de atunci. Şi după aceea. Ştiam de fiecare dată. Pentru că te purtai frumos cu mine. Întotdeauna după. Era aşa de simplu să-mi dau seama. Înainte să apară el şi după ce a murit, tu nu te-ai purtat frumos cu mine niciodată. Tot circu'ăla îngrozitor. Să nu-mi ziceţi mamă… Urioletta să mă strigaţi. Pentru că ăsta-i numele meu. Nu sunt pregătită să fiu mamă a doi copii. Toată viaţa ai făcut glume bune. Ai avut mereu haz. Eu n-am. Nicio fărâma de umor nu am. De ce nu te-ai măritat tu cu el? De ce a fost nevoie de toată prefăcătoria asta?

Urioletta: Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Marinetta: Nu sunt supărata pe tine. Nici atunci nu am fost. Pentru că nu pot să mă supăr pe aşa ceva. Am considerat tot timpul că

trebuie să fie aşa. Dacă ar fi trebuit să fie altfel, ar fi fost, pur şi simplu, altfel. Dacă aşa a fost să fie, aşa a fost. Înţelegi? Hai că e foarte simplu.

Urioletta: Şi ce vrei? Dacă pe tine nu te-a deranjat, mie de ce să-mi pară rău?

Ce-a fost a fost, nu?

Marinetta: L-ai iubit?

Urioletta: Nu! De asta te-ai ocupat tu.

Marinetta: Dar pe tata l-ai iubit? Tu ai iubit pe cineva, vreodată?

Urioletta: Da, vorba lui madame Corsette: cucu!

Marinetta: Bine zis.

Urioletta: Nu-i aşa? Ea avea răspuns la toate, ţi-am spus doar.

Marinetta: Ce păcat că eu nu am cunoscut-o.

Urioletta: Poate că nu ţi-ar fi plăcut. Era o femeie foarte bună, dar nu ierta pe nimeni. Mergea întotdeauna până la capăt! Ca o locomotivă!

Articol I. INTRĂ OLINETTA

Marinetta: Ce s-a întâmplat?

Urioletta: Ai păţit ceva? Spune, dragă, ceva că încep să mă îngrijorez şi nu-mi place!

Olinetta: (*Ofelia*) Sunt violată!

Urioletta: În sfârşit! Acum, în momentu'ăsta?

Marinetta: Taci din gură, mamă! (*singura speriată*) Ce vorbeşti tu acolo?

Olinetta: Viol, viol, viol… violet!

Urioletta: Îşi bate joc de noi. Bine că n-am apucat să mă îngrijorez. Trebuia să mă culc apoi. Altfel nu-mi mai treceau palpitaţiile. Sunt ceva şi eu… imediat palpit.

Marinetta: Când, unde? Vorbeşte, n-auzi?

Olinetta: Nu pot.

Marinetta: De ce?

Olinetta: Sunt mută de uimire!

Urioletta: Ce ţi-am spus? Râde de noi.

Olinetta: Nu. Cum aş putea să glumesc cu aşa ceva! Voi chiar nu înţelegeţi?

Marinetta: Ce să înţelegem?

Olinetta: Am fost violată.

Urioletta: Eu nu înţeleg chestia asta cu violul? Adică de ce să te împotriveşti?

Marinetta: Mamă! Olinetta, cine a fost? Trebuie să mergem la poliţie. Acum!

Olinetta: Nu!

marinetta: De ce?

Olinetta: Mai vreau!

Urioletta: Ce ţi-am spus?

Marinetta: Nu e de glumă… Cine a făcut asta trebuie să plătească. E un delict. E absolut oribil… E o crimă. Nenorocitul nu trebuie să scape.

Olinetta: Cere-ţi scuze imediat! Altfel te spun lu' Animir. Şi nu cred că o să-i placă.

Urioletta: El a fost? Poftim! Barem şi-a scos placajul de pe cap?

Olinetta: Nu, bineînţeles. Cum o să facă aşa ceva? Nu-l scoatedecât atunci când se termină programul.

Marinetta: Te rog frumos, povesteşte-ne cum s-a întâmplat.

Olinetta: Nici nu mi-am dat seama. A trecut aşa de repede timpul. Am clipit şi gata, a fost.

Marinetta: Nu, nu, nu. Trebuie anunţată poliţia.

Olinetta: De fapt, nu ştiu exact dacă m-a violat.

Urioletta: Ce ţi-am spus? A durat prea puţin.

Marinetta: Mamă, termină cu grosolăniile astea! Începi să mă enervezi! Te-a violat sau nu te-a violat?

Olinetta: Nu mai ştiu.

Marinetta: Aminteşte-ţi!

Olinetta: Eu l-am întrebat dacă vrea să plecăm diseară în Africa… iar el mi-a spus exact aşa: Fă, dacă te mai prind pe-aici, te violez! Şi imediat după asta m-am dus lângă el ca să mă prindă.

Marinetta: Şi te-a prins?

Olinetta: Nu ştiu. Asta aş fi vrut să vă întreb şi eu. M-a prins?

Urioletta: Să-l aduci încoace. Să vorbim şi noi cu el. Poate ne

spune el.

Marinetta: Aşa ţi-a spus?

Olinetta: Da.

Marinetta: Şi tu ce i-ai răspuns?

Olinetta: Nimic. Am venit acasă. Trebuia să-i spun ceva? Că nu m-a mai întrebat nimic…

Urioletta: Nu.

Olinetta: Ce să fac?

Marinetta: Nimic.

Olinetta: Dar nu am înţeles dacă mai vrea să meargă cu mine în Africa. Şi dacă da, când? Astă-seară sau mâine dimineaţă? Pentru că dacă plecăm astă seară, trebuie să mă grăbesc.

Urioletta: Dă-i zor! Uite acu' se întunecă şi tu nici măcar nu te-ai hotărât de câte geamantane ai nevoie ca să-ţi intre tot bagajul. Îşi iei tot?

Olinetta: Da.

Urioletta: Atunci îţi ajunge pungulița asta.

Articol II. SUNĂ SONERIA

Urioletta: Ce-a fost asta?

Olinetta: O sonerie?

Marinetta: Aşteptaţi pe cineva?

Urioletta: Eu una nu!

Articol III. DIN NOU SONERIA

Marinetta: Nu credeam că mai merge. Ce sunet ciudat! mai sună, te rog!

Urioletta: Vorbeşte mai încet! Să nu ne audă!

Olinetta: Şi ce dacă?

Urioletta: Poate e un criminal?

Olinetta: Ce să caute la noi?

Urioletta: Banii! O să ne omoare şi o să ne ia toţi banii!

Olinetta: Noi nu avem bani.

Marinetta: Se poate să fie un om. Un om care are nevoie de ceva, nu? Un om.

Articol IV. SONERIA

Olinetta: Eu deschid. (*deschide*)

Postasul: (*Foarte bătrân. Ţinându-se cu o mână de cap.*) Vă rog să mă iertaţi că îndrăznesc să vă deranjez! Bună ziua! Aici este numărul 49, nu?

Urioletta: 48.

Postasul: Poftim?

Urioletta: Aici este numărul 48, dragă, ce n-ai înţeles?

Marinetta: Mamă! Da, numărul 49.

Postasul: Strada Norilor?

Urioletta: Florilor nu norilor.

Marinetta: Norilor, da.

Postasul: Mă iertaţi că îndrăznesc. N-aveţi cumva, prin casă, puţin spirt. Sau orice alt fel de alcool. Când am intrat pe strada dumneavoastră, mi-a căzut de undeva de sus, o cărămidă-n cap. Şi mi-a curs puţin sânge. Mi-e frică să nu se infecteze.

Olinetta: Ba da, cum să nu. Mamă, unde e spirtul?

Postasul: N-am mai fost niciodată în partea asta a oraşului. Nu credeam că mai există oameni printre dărâmăturile astea. Nu s-a reparat nimic? Războiul s-a terminat de ani de zile. Aşa gropi mari nu am mai văzut niciodată. Şi mirosu' ăsta înecăcios? Chiar, a ce miroase?

Urioletta: Te-am chemat noi aici, dragă? Crezi că nu ştim cum arată strada noastră?

Postasul: N-am vrut să vă supăr. Sunt doar mirat.

Urioletta: Vezi să nu rămâi aşa. Ce v-am spus? Bate la uşă, îi dai o cană cu apă, şi după ce-l pui pe picioare, îţi trage un şut în cur. C-aşa e omu'.

Marinetta: Pot să văd rana? Unde este?

Postasul: Au. Uşor! Aici.

Marinetta: Nu ai nimic. Te doare?

Postasul: Nu. Ce chestie. Credeam că mi-am spart capul. Nu simt nimic, dar poate sunt şocat de la lovitură.

Marinetta: N-ai absolut nimic. Sigur te-a lovit o cărămidă?

Postasul: Da. Exact aici. Şi m-a durut foarte tare. (*mirat*) Numai că acum, într-adevăr, nu mai simt nimic.

Urioletta: Cine eşti dumneata? Şi ce cauţi aici la ora asta? Ai grijă, că avem pistoale toate trei. Şi eu una, am luptat în războiu' ăsta, cot la cot cu bărbaţii. Sunt şi gradată. Locotenentă. Am ucis singură 25 de oameni. Cu acelaşi revolver. Olinetta, ia du-te şi adu revolverele-alea, te rog.

Olinetta: Care revolvere? Ce, mamă, noi avem revolvere în casă?

Marinetta: Nu.

Urioletta: Ce proaste sunteţi. Vă plouă în gură la amândouă. Unde-i, domnule, revolverul meu că îl pusesem pe-aici pe undeva. Te-ai aşezat cu curu' pe el? Ia dă-te la o parte! A, nu-i aici. Spune repede de ce-ai venit, că dacă găsesc revolverul nu mai apuci. O să vă arăt eu cum se mânuieşte un revolver adevărat, cu care am răpus un batalion într-o singură noapte. Mi-aţi furat revolverul?

Marinetta: Chiar dacă-l găseşti, mamă, e posibil să nu mai aibă gloanţe.

Urioletta: Atunci am să-i dau cu el în cap.

Postasul: Pot să vi-l împrumut pe-al meu. Poftim.

Urioletta: Am dat de dracu' cu nenorocitu' ăsta? Voi nu vedeţi cum se uită? Asta-mi lipsea mie la bătrâneţe. Să mă împuşte tâmpitu'ăsta!

Olinetta: Poate vrea să ne violeze. Da, domnule? Pentru mine nu e nicio problemă. Eu am mai fost o dată violată azi. Nu m-ar deranja. Dar fără muşcături că se supără Animir.

Postasul: Vă rog frumos să mă scuzaţi, dar nu obişnuiesc. Numele meu este Nicolas Loiman şi sunt noul poştas al acestui district. Am primit telefon de la centru să facem o reactualizare a adreselor. Câţiva ani, poşta a stat în paragina. În magazie am găsit acest plic recomandat. Poftim, e sigilat. M-am gândit că nu este prea târziu să vi-l înmânez cu scuzele de rigoare pentru întârziere. Strada norilor, numărul 49. A se înmâna personal domnişoarei Corsette.

Urioletta: Pentru mine? De la cine?

Postasul: Mă tem că nu pot să vă răspund la întrebare.

Urioletta: Nu te-am întrebat pe tine, domnule. Era o întrebare pusă în general. În casa mea am voie să mă mir, da?

Postasul: Bineînţeles, doamnă. Poftim.

Urioletta: Vai, ce emoţionată sunt. Poate am primit o moştenire. N-am uitat că v-aţi purtat urât cu mine. Amândouă. Chiar şi tu, Marinetta, fiica mea. (*deschide plicul*. *Citeşte*.) Ce v-am spus? E răspunsul la contestaţie. Am ieşit pe locul patru nu pe cinci la concursul de miss. Urâtania aia care m-a enervat tot timpul a ieşit în urma mea. Eu pe patru iar ea pe cinci. În spatele meu. E scris totul aici. Repede, o foaie şi un pix, să mai scriu o contestaţie. Vreau locul trei, pe podium. Ce-i asta locul patru? Meritam locul trei. Toată lumea a fost indignată că nu am urcat pe podium. Îmi aduc foarte bine aminte. Nenorociţii.

Marinetta: Trimite direct pentru primul loc, mamă. Pentru că dacă o să ţi se dea dreptate o să vrei apoi locul doi. Şi tot aşa. Nu de alta, dar e posibil să nu te mai găsească în viaţă răspunsul la scrisoare.

Urioletta: Ai dreptate. Eu trebuia să câştig acel concurs, nu fonfăita aia.

Postasul: Aţi participat la un concurs de miss?

Urioletta: Am câştigat un concurs de miss. Dar nenorocitu'ăla de juriu m-a furat. M-au aruncat pe locul patru. Ah, nu cumva ai adresa ăsteia de m-a enervat pe mine? Să-i trimit o scrisoare cu câteva cuvinte: Tu locul 5 eu locul 4. Ha! uite, nu mai ştiu cum o chemă. Avea un nume nemţesc. Nu asta cu numele nemţesc a câştigat. pentru că era amanta primului ministru, ce eu nu ştiu? O vacă. Şi ministru-ăla, un bou. Îl învârtea asta cum o tăia capul. Păcat de el, că era destul de tânăr.

Postasul: O să am un fiu.

Urioletta: Poftim?

Postasul: Viitoare mea soţie e însărcinată.

Urioletta: Da? Şi de ce ne spui nouă?

Marinetta: Mamă! Bravo. Felicitări.

Postasul: (*sincer*) De când am intrat pe uşă am vrut să vă spun, dar nu s-a ivit ocazia.

Urioletta: Ai nimerit-o acum foarte bine.

Postasul: Vă rog, din suflet, să mă iertaţi, dar eu sunt o fire mai

emotivă. Şi cum simt că cineva se bucură sau se emoţionează, adică cum apare puţină tensiune îmi dau drumul la gură. Acum simt că trebuie să spun tuturor ce am pe suflet. Ca să ne bucurăm cu toţii. Nu e un lucru minunat?

Olinetta: Soţia ta e frumoasă?

Postasul: Viitoarea. Nu ştiu, nu m-am gândit niciodată la asta. O iubesc, nu-i de-ajuns? Şi cred că este şi frumoasă. Şi dacă ar fi? Sau n-ar fi? Ce-are a face. Important este că o să nască.

Urioletta: Uite ce e, dragă. Pentru mine una, nu este atât de important. Adică, să fiu sinceră, mă doare fix în cot şi nici acolo.

Marinetta: N-o baga-n seamă. Foarte frumos. E minunat că ai avut curajul să ne spui. Eu mă bucur pentru tine.

Olinetta: Da, parcă era vorba că ne violează. S-a răzgândit? Pe mine una, atâta doar, să nu mă muşte că se supără Animir. În rest, nu e nicio problemă. Ţi-am spus că am mai fost o dată violată azi? Doar că nu am apucat să-i mai spun nimic. Trebuia să-i mai spun ceva, nu mamă? Parcă aşa am înţeles. Dar ce anume, nu pot să-mi dau seama.

Urioletta: Iar începe asta mică cu violul? Eu una tot nu înţeleg, cum adică să te împotriveşti? Adică de ce?

Marinetta: Vrei să bei un ceai?

Postasul: Un ceai cald? Ar fi foarte bun. Mi-e aşa de dor de ea.

Marinetta: Ea unde este?

Postasul: Acasă. Eu merg o singură dată pe lună acasă. Două zile. În restul timpului muncesc. Vrem să ne facem o casă. Acum stăm cu părinţii ei. Maică-sa e foarte rea.

Marinetta: Ce face?

Postasul: Cred că e geloasă pe fericirea noastră. O face mereu să plângă pe Aria.

Marinetta: Aria o cheamă?

Postasul: Nu e un nume frumos?

Marinetta: Ba da.

Postasul: Şi pe băiat o să-l cheme Eric.

Marinetta: Şi dacă o să fie fată?

Postasul: N-are cum. Din neamul meu nu s-au născut decât

băieţi. Dintotdeauna. Ca-n poveste. Noi suntem trei fraţi. Tata, la fel ca mine, mai avea doi fraţi. Iar bunicul era prâslea. Avea doi fraţi mai mari. Străbunicul a fost…

Urioletta: Domnule, cum ai zis că te cheamă, dumneata chiar crezi că pe noi ne interesează câţi fraţi a avut străbunicul dumitale?

Postasul: Poate că ar fi mai bine să plec.

Marinetta: De ce? Mai stai. Am pus de ceai.

Urioletta: Lasă că o să-l beau eu.

Marinetta: N-o asculta. E nebună.

Urioletta: Cred şi eu. Cu atâta prostie în jur te urci pe pereţi.

Marinetta: Taci o dată!

Urioletta: Ba tu să taci!

Olinetta: Ce ţi-aş mai trage un brânci!

Urioletta: Să-ndrăzneşti numai! Nu ţi-ar fi ruşine, că te-am crescut de mică.

Marinetta: Tu m-ai crescut pe mine. Pe ea, eu am crescut-o.

Postasul: Şi soţul dumneavoastră. V-a ajutat şi el, nu?

Marinetta: Până să moară, da.

Postasul: Vai, îmi pare rău că v-am trezit amintiri… n-am vrut să… îmi pare rău.

Marinetta: S-a întâmplat demult.

Postasul: În război?

Marinetta: Nu. Acasă. A murit de singurătate.

Postasul: Cum aţi spus?

Marinetta: De singurătate. Sau poate, de dor.

Postasul: Da. E foarte bun ceaiul. Nu reuşusesc să-mi dau seama de care este. Mă ajutaţi, vă rog? Tei?

marinetta: Nu.

Postasul: Aveţi dreptate, deşi seamănă, are aşa ceva…

Urioletta: Frunze de gutui, dragule. Din pomu-acela pe care îl vezi pe fereastră.

Postasul: Mie-mi place. Chiar foarte mult.

urioletta: Noi de ce crezi că-l bem? Ca să ne otrăvim?

Marinetta: Era întotdeauna foarte trist. De câte ori mă apropiam

de el, parcă se trezea dintr-un somn adânc. Tresărea şi începea să râdă, să povestească. Dar niciodată nu privea în ochi. Aşa a şi murit. Cu gândul acolo.

Postasul: Unde?

Marinetta: Cine ştie? Unde-i era lui drag. Mai vrei ceai? Mai este.

Postasul: Nu, mulţumesc. Gata, eu trebuie să plec. Mulţumesc frumos pentru trataţie. Toate cele bune. La revedere.

Urioletta: Să nu ne uiţi. Noi, cu siguranţă o să-ţi ducem dorul. Măcar din plictiseala.

Marinetta: Mamă! Dar de ce nu mai stai? Te grăbeşti foarte tare? Mă gândeam să rămâi şi la masă.

Postasul: Nu, mulţumesc. Într-adevăr trebuie să plec… A, să ştiţi că în alte condiţi, aş fi putut să vă violez pe toate trei. Nu ar fi fost niciun fel de problemă. Numai că acum sunt îndrăgostit şi nu se cade. Aţi avut ghinion. La revedere*. Pleacă*)

Urioletta: Du-te învârtindu-te!

Marinetta: Foarte frumos te-ai purtat.

Urioletta: Ia uitaţi-vă pe geam. Chiar a plecat? Să nu ne pomenim iar cu el pe-aici. Mai bine încuie uşa.

Marinetta: Mamă!

Olinetta: Da, a plecat. Ce fericit este! Gata, a dat colţul. Nu se mai vede.

Urioletta: Şi eu sunt foarte fericită. I-am furat verighetele. Ia uitaţi ce am eu aici!

Marinetta: Mamă, cum ai putut să faci aşa ceva? (*Olinettei*) Strigă după el. Cheamă-l înapoi.

Urioletta: Ssst. Linişte. N-are niciun rost. Era prea fericit. Am luat şi noi puţin din bucuria lui. Ce, e vreun păcat? Lasă-l să plece. Doar n-o să sempuşte acum pentru două tinichele. (*le scoate*) Ba sunt din aur. Ştiam eu…

(*Olinettei*) Du-te şi cumpără vin. Dacă nu ne-a invitat la nuntă, să-l cinstim aici cum se cuvine. Săracul de el, se însoară.

Olinetta: Să mă duc, mamă?

Marinetta: …

Uriloetta: Vin roşu.

Această scriere ar fi putut continua mult şi bine, fără a deveni însă mai interesantă. Dacă un singur lucru dintre cele întâlnite pe parcursul ei seamănă cu ce traiţi dumneavoastră acasă, trimiteţi foarte repede o scrisoare pe adresa: Oraşul dintre nori, Bulevardul Principal, numărul 1, cu specificaţia pe plicpersonal, Bunului Nostru Dumnezeu. Domnia Sa, cum va avea puţin timp liber, cu siguranţă o să sară să vă ajute, în binecunoscutu-l stil.

(a) LA REVEDERE